

Претпоставља се да се у овим случајевima неопосредовано администрација „Г.Д. Промоција“ на Цветине, а може се и јарком унутрашњем на пошту у Котор. Дакле, идући се уредницима, Ружановић се неправдају.

За оградње плаћа се од
седа 6 новч. За оградње веће
и на дужи времене мање.

ЛИСТ ЗА ПОЛИТИКУ И КЊИЖЕВНОСТ.

HA

„ГЛАС ЦРНОГОРЦА“.

Цетиње, 13. Јуна 1881.

ГЛАСА ПРОФЕСОРА.

ЦЕТИНЬЕ, 13. Юна.

Грци добијају тијем лијеп комад земље у Египту, а још лепши у Тесалији која ће им скоро сва припасти.

По далеко су од нас у немоје ча-
су сваке реприминације. На миллетку
народима се замјерало, да се као
дознаде до добitka nазад, да се говома
и начинима. У томе овдје сеу сви
једнаки. Једини смирају да оно по-
штено јуначки добија, што се доби-
ју на врху од ханура. Други опет
налазе да није за одмет, што се
при згодном стицају околности као
њеском трговачком смену ницијом пости-
ћи може. Ако су дакле Грци стекли
наслуде тијем, што су стојали екртени-
јех рука за пријеме крваве борбе дру-

Riješenja se stvar jednim ili drugim načinom, priključenje Terasije dijela Epirja Grčkoj dobitak je za novu veliki, a i za ostale narode istočne kao i za opшту čovječansku buduću i civilizaciju znatan. Neka Grčka samo nastoji da se tim dobitkom okoristi u pravu svoja unutrašnjeg utvrđena i razvijenja, i u pravu spolasnog ugleda i značaja svoja na nazi solidarne politike svih naroda istočnih, na će onda, ako Bog da, skorijem vremenom nastupiti čas, da se granice država balkanskih među sobom sklope i da se prevede u djelo naroda: istok istočnih narodima!

Уговор о сточијој зарази између
Србије и Аустро-Угарске.

Član I. Čija se u jednoj od država koje ugovaraju ovu konvenciju, pojavi kakva stogizna zaraza, odmah će se javiti dru-

§. 2. Ako se govoreća kuta pojavi u Srbiji, ali samo u nekoliko mjesta koja se nalaze udaljena više nego 40 kilometara od granice austro-ugarske monarhije, uvođenje uzalaznih stanica određених од владе пограничне територије: дозволиће се само најједноставније предмете:

в). Сијено, слама и остала сточна
храна,

г). Шталеки прибор, носени анови,
заште дјане и крне.

У Бугарској ствари још једнако врло неповољно изгледају. Борба између кнеза и уставобранитеља води се још непрекидно, а она је у таквој ситуацији што производи у народу огорчење. Како се по досад предузетим мјерама судити може, кнез Александар тврдо је одлучио да, прије него што остави Бугарску, употреби сва средства без разлике, која му се чине годна да његове познате планове. Путовање његово тумачи се у тој цијељи, и нема сумње да ће кнез тим начином постићи неке успјехе, јер маса сљепено иде за утицајима тренутка, но у томе баш и лежи опасност за кнеза, јер ће и вође политичких партија, које су му противне, употребити сваку прилику да наред на своју страну навраће. Ако кнез са свом паром ради за своје планове, не стоје ли цартајски вође с миром; ако он кроз земљу путује, путују и они; ако се он обраћа за помоћ великијем силама, обраћају се и они људма, за које знају да имају велики глас и утицај у данашњем свијету. Тако су се сви поновни обраћаји на Гледстоуна и Гамбету, и од Гледстоуна добио су одговор, с којим је кнез недовољан. Исто тако рате вође бугарски, да дигну у своју корист књи у корист бугарске уставности и друге парламенте у Јевропи. Том настојању њиховом има се прикључити заузимање постојаних Лабуера у англиском парламенту.

Кнез Александар бориће се својом приликом у Београду, док се не отворе велика народна скупштина у Свиштову. Мјесто генерала Ерпрота има бити други руски генерал именован за министра рата. Генерал Ерпрот каже да је тврдо одлучио оставити Бугарску, ако бугарски народ не прихвати услове кнеза Александра, који се сматрају као дело Ерпротово. Прихвати ли се ти услови и остане ли кнез Александар на бугарском престола, онда ће Ерпрот и даље служити кнезу Александру, али у својству независног сајетника.

Избори за велику бугарску народну скупштину расписани су за 26. ов. м. Скупштина сама отвориће се 3. Јула у Свиштову.

Јавили смо већ у једном броју записмо отворено, које је Царкоз упутио на руског амбасадника Хитрова у Софији. Сада смо у стању доијети главна мјеста из тога писма; ово их:

„Послије наших уздјаних разговора и суђења о томе, шта се данас дешава у овој несрећној отаџбини, рјеших се да све то искажем пред нама и путем штампе, на нека цијеви и јавно мишљење, да ли имамо право или не жалити се, што су и наши и туђинци метнули своју грешну руку на нашу народну слободу; нека јавно мишљење буде и свједок нашег благовременог протеста... Још из пошљедњег путовања кнежевот у Петроград провијетла се грозна вијест, да ће се кнез повратити овоме с прокламацијом у рукама, којом намјерава одузети од бугарског народа дарована му права од Цара-Ослободитеља и тиме учинити крај конституцији... Дозволим ми, господице агенти, да будем отворен. Наша благодарност к Цару-Ослободитељу учинила је то, да је Александар Батенберг постао његов син. Но како не може тражити од нас да се, као син усвојен те благодарности, премоћу своју унутрашњу слободу не дамо кнезу... Од 27. Априла, од дана нашег срећног дана по бугарски народ, кнез Александар Батенберг доводи трију кнежевот у Бугарску конституцију у стању да се у своју бугарску слободу не дамо кнезу... је тежак брзга за бугарски народ, који је доживио. Наша је дужност да се не дамо кнезу...“

ти са једном другом уједињава бугарске гласове, да се не дамо кнезу... Ред му је да други пут јавно изјави: браћевници, не дамо кнезу тога негово. Неће да трпимо кнеза, не дамо кнезу оне Савоје... Ова је реч, ту неки дан, до бројотроји пријавилих испод бугарске... кнез Александар, те му она једина у пасу и пред очима заостала. Сам јавно и јавно се удари, ипак каже се: „прва бугарска кнезот...“ После овог ерица Вукића и протестом к Перку Милову да му даје му на екстрем испроси и они му је дају. Кнез Александар дана сироту и му... кнез Александар, те му она једина у пасу и пред очима заостала. Сам јавно и јавно се удари, ипак каже се: „прва бугарска кнезот...“ После овог ерица Вукића и протестом к Перку Милову да му даје му на екстрем испроси и они му је дају. Кнез Александар дана сироту и му...

Сјутра свако дола у Београд дола у Савином. Каква је да је, његова је. Зло без којег је свака кућа у пустињи тамнија. Не зна како ће се њоме поступати; не зна али ће ставити, али е дебели крај... чети; не зна али ће се њоме ина давати на лиземиле, али окосити; боји се омрањати новој и младој жени а боји својој деци. Прво јутро рећи ће јој: Чуј мило моје, оставила а у мој си дошла, али је сада моја а твоја сува; ради као за бугарски; муш се као да беш сто година живјети а исправна као да беш сјутра умријети; пази ми ово троје сирочади као своје очи у глави, да једна једна и жалостна; чак ти преноћујем да их напашу њихови мемене; знаш кад муж жену тојомом биће да ту не среће ни напретка није. Нећеш ли тако, браћо се јутрос под вијеничачу у род као што си и дошла; боде је за тебе и за жене да

ма почети најкашње годину дана из ратификације.

Чланак 17. говори у опште о царинском поступку и огради међународних станица.

Чланак 18. Жељезнице, које се имају саградити у Бугарској и у Турцији, морају бити саграђене исто онако као аустро-угарске. Исто се тако имају завести неге уредбе као и на аустро-угарским жељезницама и као што је то учињено већ код жељезница Метичне Румелије; дакле ширина тракова мора износити 1.436 метара.

Чланак 19. Што се тиче цијене поднова, пореза и начина окретања поступаће се са поданицима страних уговорница поште једнако.

Чланак 20. Странке уговорнице задржавају себи право, да мјестне тарифе удесе по својој вољи. Тарифе у међународном транзитном промету установиће се по начелу највише повлашћених држава. Поједине странке уговорнице углављују међу собом, да се у зајамном промету не смину на посредно или непосредно дозвољавати заисе реднице по километру нити давати неће угодности него што већ постоје у Аустро-Угарској или у Србији — разумеју се само собом, у колико се таковој установи не противе стечена права већ постојећих жељезница.

Чланак 21. Странке уговорнице осниваће међу собом „савез“ („унију“) који ће се од времена до времена састајати у редовне конференције и уредити непосредни међународни промет међу Бечом-Будимпештом, Цариградом, Солуном и пристанима средоземног, јегејског, краморског и црног мора.

Чланак 22. Странке уговорнице задржавају себи право, да и с друге стране издају уставне одредбе што се тиче промета. На Цариграда и Солуна морају поштити у Будимпешти и Беч сваки дан дв. особна ваљка у сваком правцу и брзином од 40 километара на уру. У првом полугодном промету може се највише брзина обавити на 35 километара на уру.

Чланак 23. Странке уговорнице отклониле по могућству сваку сметњу промета, нарочито не ће допустити, да се изврше жељезничке кесе или жељезнички материјал.

Чланак 24. Што се тиче здравствених мјера у жељезничком промету, ваљаће за све четири државе једнаке уредбе.

Чланак 25. Управе административних и прометних области појединих жељезница Беч-Будимпешта-Београд-Софија-Цариград и Беч-Будимпешта-Београд-Врања-Матровица могу мимо својих влада једна с другом пренику водити и у опште свеза поддржавати.

Чланак 26. Царински поступак на појединим пограничним тачкама имаће се колико је могуће упрости и олакшати; декларације биће дозвољене. Сваки материјал може прелазити с једне пруге на другу и увести се прекоз у поштоматским возима и поштоматским возима.

Чланак 27. Ради поштанске и телеграфске службе уз жељезницу споразумиће се странке уговорнице о заједничкој уредби. Аустро-угарским поштанским властима признаје се право, да пошту опремају непосредним ваљковима, које ће пратити њихови органи.

Чланак 28. Странке уговорнице обавезују се, да ће јачинити за јавну сигурност код промета и олакшати пограничну полицију.

Чланак 29. Државне уговорнице обавезују се, да ће жељезнички промет по условима међународног промета из нова уредити, ако буде потреба.

II. Тужне опоруке пред смрт.

Поврати се Ђурица кући. Чабаса на много вјече ало по што се надио. Стана једна жива; околу ње окуцано троје дјеце, све једно другому до уха, где плачу над мајком и где је грле с љубе. Он јој тресе прстима, ушта како је и вади јој лан елаја три јабучке. Кад га Стана уштеде, троструко је сузе пролила. Приме јабучке. По ће да нешто рече, али не може. Стисне срце, првакуи дух и једна му мога рећи: „Ма што ми данаш поноде, јадан човјече! Зар не видиш да сам више у гробу мо у лому? Видиш ли да се едином борим, а ја видим самриту уру пред очима. Опрости ми а ја тебв прашам; чуј ме што ћу ти прв самрти рећи: тако ти овог Бога пред којим се тако ти вјенчама! Немој да таковом оглашеном човјеку нова жена изгуби образ пред људма ни душу пред Богом, тако те несапрле вјенчање своје! Сад хајде да по на; уковај ме у вјенчање аљине, а све друго што у сандуку нађеш, дохрани мојему сирочету Аћуши, нека она да је мајку и мајку.“ — Ђурица јој при самртној востели обећа и са заклетвом потврди, еколећи је да се не плаши од смрти, него да се преда у Божје руке, па нека он влада.

Међутим сво и пола. Свак се замаче, уждише востану свјетле, а окладише кућу тајаном. Цоп је пречећи и очита опрштено молитву, а по рутку поврати се кући.

III. Вјенчање а ало пошљедице.

Ако неће човјек на ало, ало ће ало на човјека. Ђурица није могао дуго удови-

разних болести, као и то колико времена која сеједоче ариједи.

Члан VII. Стока која се гони из територије једне државне стране на нашу, која се налази на територији друго државне стране, мораће се вратити преко границе, савијачко се сватда исцуне услови одређени у члановима III и IV. — Међу тим ова могућност зависи од саједочења услова:

а). Совственици стада имаће да поспједоче на граница изрочитом листом, која ће се за то начинити, број и особене знаке оне стоке, коју мисле вјерати на нашу;

б) повратак стоке на територију одакле је пошла не ће се допустити док се не потврди њена идентичност.

Међутим ако се за пријеме док је стока на наши појави каква заразна болест те стоке, било у њеном чопору, било у њекоме мјесту које је мање удаљено него 20 километара од дотичне наше, разумеје се, да ће онда бити забрањен повратак стоке на територију друго државне стране.

Члан VIII. Ова конвенција ступа у живот заједно са трговачким уговором који је данас закључен, и трајаће толико исто.

Уговорачке стране задржавају право да по заједничком договору учине у овој конвенцији сваку измјену, која не би била противна њеном духу и њеним начелима, и која би се искуством показала као корисна.

Члан IX. Ова конвенција ратификованаће се и ратификације намијењаће се у Бечу заједно с ратификацијама трговачког уговора.

За доказ овога дотични пуномоћници потписали су ову конвенцију и приложили су своје печате.

Тако урађено у Бечу у два примјерка дана 24. Априла (6. Маја).

(М. П.) Коста Јовановић с. р.
(М. П.) Свевозар М. Стефановић с. р.
(М. П.) Ђорђе Нешић с. р.
(М. П.) Венијамин од Кадај с. р.

Четворна конференција

Бечка „Преса“ саопштава основу, коју је Аустро-Угарска предложити четворној конференцији у ствари постојећих жељезница, о којима се сада у Бечу воде преговори међу интересованијем странама. Садржај те основе у главним је ово:

Чланак I. Однос се на одређене чл. XXXVIII. берлин. уговора, који се тиче аустро-угарско-руских жељезничких конвенција, по којој се има саградити пруга Будимпешта-Београд-Наш и према којој се Србија оном тога обавезала доградити обје побочне пруге Наш-Пирот и Наш-Врања. По уставима берлинског уговора обавезана је и Бугарска, односно Турека, да сагради пруге Пирот-Софија-Сарајево, односно пругу Врања на линији Солун-Митровица.

Чланак II. Турека влада обавезује се, до 15. Јула 1883 саградити и предати промету: 1. наставак на пруге, које ће Србија и Бугарска градити од Нина преко Пирота у Београд; 2. одржак и наставак од једне та-ке пруге Солун-Митровица на другу жељезницу код Врање. Турека влада нећеће градити ове пруге најкашње годину дана иза ратификације уговора, и то почињући од тачака, које су технички најтеже.

Чланак III. Бугарска влада обавезује се, да ће до 15. Јула 1883 саградити и предати промету пругу Цариград-Софија-Беловица; грађа жељезнице и

зна хоћу ли је жину задрети, па зато најесам с главом при себи. Куд бих ја са четирио дуд дјече? — па сто чуда и наму ке удрио до покроба!

Савица се десила оштроумна а лукава као змија, знаде на свој мали воду навраћати. Поче га у црвине жалити и разабарати а Ђурица једнако за женом јадиковасти. Она окрену говор и рећи ће му: Прођи се мој Ђурица безосица, ти нијеси луд ни нематан човјек, у востану еконост живота; дали не знаш да наш народ говори „кретним људма жена пенури а несретним кобиле лављају“; било глава биће чабаса; дјевојка свуда на све стране као лавандриске бовице, па ти тако виђеш и здрав мојеш одабирати ову хоћу а ову нећу. — Није то тако лако као што ти. Девејо, мислиш; ије се лако десити ни на добру капну али на онакве а како ли на онаку жену као што је моја Савица; да би, Боже сачувај, узрла а ја сам још ожењено, на ало би ми свако јутро мислило а на грбе омрцало судиће жена. — Ја; јер се жени не бих смно ожењеном без мога дозвљења ала, а бојас Бога а још етудио кад би их маћеха на моје око немало протонала. — Савица га добро зна а још боље је на ово одговорити: Ако се деси да алу жену, која не би твоју дјецу навала као што треба, имаш двоје руге, ни у једној чибук а у другој тојугу, од којег се и ала, како ли добра жена боји горе по од гроза. — На ово се ријечи добро поздраве и растадоше. Ђурица је све до куће дошљиво растађено на Савичине ријечи.

Све ако се:

1). Значајно тврди, да стока или предмети, долазе из предјела који није изразен, да су у њему пролази барем 30 дана, и да су пролази путевима на којима такође нема никакве заразе.

2). Ако се тврди, предњем сточним, пасомем, да стање адријала стоке није сумњиво.

3). Ако преглед извршен од органа нарочито наменом ованих од стране владе пограничне територије аустро-угарске молихује, на узлазним станицама показе, да стање адријала дотичног стока не даје узрока никаквој сумњи.

3). Ако се гонела кста у Србији шири или пријети да се приближи граници, увоз и провоз стоке из кста, која долази из Србије, допустити се само под саједочењем услова:

а). На увоз ваљаће се саједити у сваком случају са паричним доказом.

б). Транзитер ће се извршити право до мјеста одређеног на жељезници или на алаји, најближејој само претопарника, која није издана за самих транспортних средстава.

в). За провозна плаћања ваља се ости тога саједити са значајним доказом да влада еусједне земље, кроз коју мора транспорт прво да прође, одобрава увоз у своју територију.

Осим ових услова морају се испуњити и они који су одређени у чл. II. §. 1, 2, 3.

Такође допустити се увоз:

а). Вуне опране у перипици каквог индустријског завода, која је како ваља спакована у ваљковима, пријеса сувиш и сољених спакованих, у затвореним судовима (сандањима), или у бурадима; толиког ваља и сира без икаквог ограничења.

б). Вуне који није прана у каквом индустријском заводу, али која је како треба спакована у ваљковима, длака говећих и кешине, сувиш костјују, рокова, панонска и кожа са свим сувиш, ако је њихово поријекло из државних предјела Србије доказано према §. 2.

в). Вуне спаковане како ваља у ваљковима али неопране, длака говећих и кешине чеће се моћи увозити, осим ако ће право у перипици каквог индустријског завода да се у њој очисти, ако се то може извршити без опасности према правилима која ће се о томе прописати.

г). Роба у судицима или у бурадима која је завијена сјењом или сламом и т. д. може се увозити, али се сјењом слама и т. д. што је послужило за окривање, мора спалити одмах под надзором власти.

§. 4. Ако се болест појави на стоци која се превози, за вријеме превоза или на мјесту одређеном, сва ће се стока поубијати; за ову поубијану стоку, која још нема десет дана од како је прешла грањаву не ће се платити никаква накнада.

§. 5. Ако је који дин аустро-угарске ђумручке територије који граничи са Србијом затворен за говеће куте, која се у њему појавила, онда је забрањено провозити к стоку из Србије кроз тај дин територије.

Члан V. Санитетски органи уговорачких страна имаће право да одбију увоз или провоз не само за заражену стоку, него и за сваку другу чим буду змани основане сумње да је заражена.

Члан VI. Владе уговорачких страна извјештаваће се међусобно ко и у каквој форми има да издаје свједочење о здрављу и о поријеклу које се траже оном конвенцијом. У тим свједочењима стајаће на савица и на 10 километара у наоколо нема за-

Листак „Гласа Црногорца“.

3.11 МАЂЕХА.

(Догађај по народи и прилици једна у горњој Херцеговини, при почетку садашњег вјенка)

И побрла маћеха, није као маћехе мајка. Нар. посл.

1. Заручни састанак.

Ђурица Чабасов враћа се деци с пазара кући путу замишљају с тебицом брашна на леђу, а за њим мало тампана и поштину свјећу, а за свјетом три јабучке. Свјетлана прилика примора га да одговори на једном изиру у залу. Зачуди се кад онази њеној децију где епан; млада ружина а по чему је ало заручно. Прозначе јој се, понаша да је Савица кћер Перка Сташичина из неке кешине. Не шће је будити, али ипак епанма не сједе и гматраше је, па са свом лаличавицом, јер га домаћи маћеха бијало епанма. Пазаве на торбице млада леба востра, једи и тек што се бијави претило да се воде напаше. Савица се прене на свом плаху заштити: Које то? — Ја сам државна! не бој се, одговори јој. — Пазави и она нешта на не рећи: А ти деси Ђурица! од ала свјетле и оклеи си дошаво? — Ја ало мајку на куће на пазар навала а други кући гони; дозвљави ми се Стана тежко разболела, а нијекога сам у кући без жене главе и на луду бечу; дошави дјеца брашна а мој помузе, а Бог

конституција почла погажена, као „inséparablement lié au trône“. На што смо виђели у току последњег мјесеца? Виђели смо е једне стране: 1. Збацивање народног министарства и постављање новог из странца. То је против конституције; 2. Сазивање велике нар. скупштине, што је такође противно конституцији; 3. Постављање у мирно вријеме кнежевих комисара... то је не само против конституције, него и против закона морала; 4. Постављање посредником жандарма пројектованих и необјављених сазвања, да потпишу адресу у кнежевој канцеларији; 5. Отривање кнежевих агената у народ те да га обрте да погази конституцију; 6. Отуђивања из службе честитих, конституцијских чиновника, а постављање на њихова мјеста бивротра, и ауди компромитованих и то само за то, што је с таким људима лажне постли неадекватне циљеве. А шта видимо с друге стране? Видимо: 1. Руски официри кретаре по кнежевина, троне носач бједног бугарског народа, сазивају помоћу жандарма тај народ на изјавна мјеста и тумачу му у име руског цара и руског народа, да му се вала сагласити на све захтјеве кнежеве, јер ако кнез буде принуђен напусти престо, Турци ће онет завладати Бугарском и т. д. 2. Сам руски представник, т. ј. Ви. Господин Агенти, путује се заједно с кнезом по кнежевина... Циљ кнежевог путовања нама је позната, но с каквом циљу прати њега руски представник? Остављајте Вама, господице Агенти, да то сами рјешите... Ја сам изабрао одје само стоти дио од свега овог што се данас ради на уништењу наше конституције, на одузимању наше слободе, коју смо, како се знаје изјавио наш претходник, некупили, ако не чиме другим а оно за цијело немишљеном робовањем... Ако ово које писмо остане глас „свијетел“ у цустији, ја ћу се још тјешити тиме што сам непуно своју дужност пред мојом отаџбином и пред мојом савишћу, и показао смо у вријеме“.

Четврта конференција у Бечу ишкључиво не може да учини корак у напријед абор тога, што портни заступник слабом приликом каже да још није примио упуштања из Цариграда. Ово се сматра као знак да порта није вољна да одговори својим обавезама, које јој метјучу на берлинског уговора, односно митиња неспитијих жељезница. Изгледа као да порта не вјерује ни Србији ни Аустро-Угарској, те неће да дозволи своју са Солунском пругом код Врање, бојеће се да ће се тијем улози Србије и Аустро-Угарске прострети до Солуна. У Бечу су покушавали сва средства, да приволе порту да испуни своју обавезу, но све за луду. Сада се поговара, да је барон Хајмерле напустио присушности крајњем средству, т. ј. прекинути све односаје с Турецком и одвајати аустро-угарског заступника из Цариграда.

Неки бечки листови, особито они, што стоје близу своданим знању, довијешне вијест, како македонски „хидуци“ чак по нареду на солунско-митровачку жељезницу. Због тога је, као што „Кол. Нов.“ стружницима преко Атине јављају, аустро-угарско посланство у Цариграду скоро порти озбиљан приговор учинило. Оно је шта више, води атински извјештај волинеког листа, попријетило, да ће Аустро-Угарска послати из Босне неколико чета појеке, да солунско-митровачку жељезницу посједу, ако је порта не уамогне од хидудских наредба одбранили. „Беч. оп. нов.“ знају чак, да је потписанима берлинског

смо бив. тријера подијељени вјештачници, но у гријеху и алу задуживају.

Савици се преломил у знак покорности, али што дикла навикла, то Турци не одице. Савици је промало дјетинство у разбуди, а дошљедино у вријекно ждробету по ливади; дошљедино и горна те више објасна по девојачки понижени. Пасторчад су јој туђе дјеца и туђа крв, а она пасторчадиња туђа мајка. Далеко су! Узајмно миловање дошљедино чини а вријекна на очиглед као кнез грезне. Турци је кроз мало дана видано да се у кући међ дивје големи натре пашило; срце му је међ маљ и акионил. Три бојеће се ала горела; још трија њо до краја; нити може кучку убити, ни жрице сломати, објоје је његово.

Кад год би се од кући кући враћао, као би се одбјера где му дјеца од савициних ударица виште или вриште. Тежа претеже. Забавише га дјетине муке каоио ти своја крв; убоја се Станине кловте. Један дан сирче му се пред очима, утрча у кућу, ухвати пашу за плетенице, па јој их затвори под акион од њезине сирине, то по јој чубуком где му се десило и поглама. Није је изгледно. Само се каже како јој је било, а Савица најбоље. Дорала се кучкала и лелекала, па у најпотоје од невоље замолела а аклела да неће више ни кад дјецу алашавати, но паша и миловати.

Турци није јој могао клетвама вјеровати, него да онако при сандуку спушну остани. Дале дјецу по један комадић круха, па обет ни радију.

уговора предложено већ, да се Аустро-Угарској да мајда, да „због сваки дан све веће неспитијости“ посједне митровачко-солунску жељезницу, и да је Бисмарк „нема накљон“ том предлогу.

Францеска комора закључила је у својој пошљединој сједници, да узме у претрес предлог посланика Лесана за смањивање војне службе на три године дана. Министар војни Фар победио је тај приједлог изионо је разлоге, због којих је потребно да остану како је, изазивају уједино, да су крај добри односи Францеске са сусједним државама, и да ништа не пријети миру, што је пошљедино примљено у престоницама сусједних великих држава. Поред свега тога комора је ипак рјешила, да узме у претрес предлог Лесана, али из тога не треба изводити да ће та скупштина усвојити, него на протви сва је признала да ће та на крају узудан начин и постоје подуже дебате одбацити.

У тајанској скупштини води се бурна дебата о изборној реформи. Све партије учествују у дебати, а опозиција је рада да из тога начини изборно питање. Влада је отворено изјавила какву изборну реформу она жели Италији, но опозиција није тиме задовољна, него тражи реформу на поти прој основи. Судећи по томе, што је вољна одбацити ономад приједлог посланика Фортија, који је тражио да се уведе оните право гласања, тако изгледа да ће влада одржати побједу, а ако влада усвоји, да се само онима грађанима даде право гласања, који су свршили два разреда основне школе, наклази на велику опозицију.

Под Бор. телеграмину из Цариграда да већ од неколико дана султани изио од јаким знањем врата. У двор у миса да је ова боља дошла у сријед честих петреса и убуђења што делаво абор процеса о убиству Абдул-Азиса, а и због противрјечних извјештаја која о овом процесу долазе, као и тежиоћа, које пријече да се ово дјело сврши како треба. Пошљедино акта о испиту Рухи-паше већ су присијела у Цариград, а и извјешти сујиди, који је због овог дјела послат у Смирну, очекује се да који час да ће са Рухи-пашом присијети.

О истом дјелу ипашу даље из Цариграда од 29. пр. м. да се Митад из првом пенити драго дошљедино. Он је узим да импонује својим држављем не само судијама које су га испитивале, но и самом султану, који је цео непит Митад из сушна из побједе. Ако је порицао, да је у овом убиству има неспиредна удјела, бавијају сва криву на Авни-пашу, коме бјеше и сувице испиререно власти, док је Казим — Абдул-Азис — требао у својим рукама да задржи архонну команду над свом војском, — он је с друге стране правдао убиство Абдул-Азиса дошљедино, да је то била политична нужност, која се никако није могла избјећи, чим је правдао и његово објашњење с приједлом. Оно пошљедино поткрјепљивао је Митад овим околностима: Што је Абдул-Азис довео царевину разним злоупотребама у еманацији до саме пронасти, да је војску звао да преда у руке Русје, и на пошљедино, што је хтно, но што не то, а у првом вјеројаконских наређења, да промијени намједни ред у царевину, а у корист свог сина Јусуфа Изедина.

Митад је умно врло мудро да на ову пошљедино околност свада сву тежину своје одбране; јер да се оно отговорило што је Абдул-Азис жељно, онда, по себи се ра-

Савици је догуждено, у ударици бјде. Траја се, мучи се еда би још своју плетиву испод закона ослободила. Никако! Зовише једно дјетце, и замишати да јој даду један ножик за узврат, онако беспрелева, ноже. Она јој дошљедино. Кад се дјечена пожила, прекада плетиву те се ослободила. Прихвати сјекиру, замиш дјецу у кућу, автори врата, те све троје напешило стиваје кривачки утучо, па из куће побјеже, не апа ни она исти кака ће, смјела је изионо дјечина крв. Коминице је она замиш где као агранути бјжи а сва у крви огрезнула, аноматично „ко је ватра!“ Људи који се на околу ала радном забављаху, кад зачухе женску грају, потеклоше, и кад Савицу видоше да је сва крљу наштаљана, заштитише је. „Што је то, ало те смело!“ — Богмо дошљедино непознати Турци у убише ми сву дјецу. — Ма кака Турци! где-скриваше? — Ја не могу побјегах да и мене не убију. — Она је у уставише, прихватише оружје те заштитише, а у похеру странутице, но онда се Турака ни од њих трага, но троје убише, дјецу мртво у кући, једно про друге. Она се алу дошљедино: Савицу кућа дошљедино: за све сеодка дошљедино: послати. Циљује комишје: Каку кучку, Бог те суну! што уради и зашто сву дјецу уби. Она једну те једну во у лаж — ни кукајела на о њим пошља. — У толико се и Турци из пола поврати. Нита плахо. Шта је брже за Бога! — За те тебе никад горе! узди у пуну кућу, амаћеш што видети. — Кад виђе шта је, протрну му се жокан а

змије, свлани султан не би био на свом пријестолу. Да својом биеједом чак још и то дошљау, да би у ширеј Турекој бучну грађански рат, само да се најје ушљеди да се султан Аме с пријестолу абаци.

Не подзега изионој сумњи, да се, пошљедино овог пенити, по знавијести самог султана, пошља с Митад-пашом што може бити отаџбини. Како се говори, султан је послао Митаду два ескупиона курча на дар. За први се, по истој изјави, може казати, да је особите прете пошља. На овом мјесту вала поменити да овде одавно постоји обичај, да султан сваком посланику поклони по једна ескупиона курча, ког му вала обула и ишаи у првој аудијенцији пред султана. Међу тим Митад-паша је дозвољено, да се слободно може шетати по врту Илхам-паше. Митад је учинио употребу од ове дозволе. И кад се год по овој башти шета, он се огрије по којим од оних курчова у првој јавној сунчаној прилици. У осталом ово у Цариграду и није ријетка појава. Има још старих и латунских Турка, који ће преко ширеј дјета или у курчу са тешиком и ескупионом курчицом пошљедино, а ишад се не чини да им је то нежељно. Говори се даље о опхођењу према Митаду, да му је чак и то дозвољено, да може без икаквог страха становати у свом вилуку у Стамбулу и то само на дану часту ријеч, да из свог етана не ће никуд изаћи. Не то свакојак не ће бити истема; јер се Митад још једном изионо у „Митад-ејеску“ — једном изионо, што је вриштит у башти Илхам-паше. И већ нека никакве сумње, да ће и он као и све остале личности, који се да горе изионо одривају, доћи пред јаван суд. Пошљедино овог изионо, да ће се за њих образовати изричит суд, док се међутим већ под сигурно зна, да ће он отвор сујиди и пресудити редовни судови. Ово је онет из Митад-пашу и друге ња. Митад, који се нахоте у листи оптуженика, добро дошло, јер се не ће моћи докитати да су и само једно убиство напришили. У осталом се намерава, да се за Митад изионо ствар сведе најприје на проточ, а пошљедино онет да му се да како даљемо и склоног губернаторство.

Из Филипенала јављају, да су тамошње власти стигле многе молбе од стране муслимана оне провинције. Овак молбеницама траже молбу да им се да објави пошља, да своје куће поново подигну и да набава што им треба за обрађивање поља. Каку, да ће власти све молбе по га спровести с приједлом, да се аросиоцима не може по молби чинити, што султан није одобрио ону одлуку изионо ескупионне о зајку од 1 1/2 милиона еранака, одређену за подобне циљеве. Нова изионо: изионо: консуло г. Цан, пошља је да пропунује циљу Румелију, те да се сам лично ујери о тужбама, које подижу муслимани против земаљских власти, што су им ови нарушили право својине. Г. Цан ће о резултату свог ушљаја подијети својој влади изионој.

Домаће вјести.

Петње, 13. Јуна.

— О дочеку с брављењем Њезиного Височанства Госпође Књижице и Њезиного Сјетлости Књаза Намједника штамо у рускијем листовима ово:

Петроград, 28. Маја. Данас је присијела амо султану црногорског Господара Књажица Милена, заједно са сном

окрену капа око главе. Шћаме да убоје жену на свм себе, али га селави уздржа ште: „Не, ало те смело! где би твоје руке мртвице о једној женетини? имаће је ко судити.“

IV. Рески договор с суд.

Пред црквом се окупио свако пунику нос. Савици доведана, апа што је чека. Овак ни ју мрко гледа. Свакоме се чини црна, а Турци и црна и сриња на оми. Рабаваше и ујерише се да дјецу није нико једно по она из пакосне женске љутине. Шћаме

Пошљедино Шћаме браћо од овог женског вала?

Навод. Богмо судити да на муке ашу шћаме, а да има двадесетатина а не једну пашу, не би платила ало које је драго; но ваја што књаза нише.

Пошљедино Књаза нише*) да се усурти на четири начина, т. ј. по воли народа и да се не укова у шћаме цркве. Први је, да се свеже коњима за ренове да је на комаде растријају; други, да се на њу наклази пакатрама кошуља па са четири стране једнака зажда док се у нево не претвори; трећи вели, да се у горк за ноге збјеж, али тако пакко како је могу звјерад живу раскомадати; а четврти, да умре под камењем те до страшног суда остане под проклетом гомилом. Она је најпотова смрт ког нае виада била најобичнија; и ја бих, ако би волете, под камене.

*) Крвчица. Можемо закон.

**) У народу апази ван освешеног гробла.

Данилом Илхам-пашом црногорског пријестолу. Високе цркве притали су: бивши везлави у Петрограду, а чело црногорског депутације, брат од сестра Књаза Илхам-паша Петровић, а сестар Сава Паша-паша. На станаду Петроградско-Варшавске прете ишлани су да подрава Књажицу нелики кнез Алексје Александровић, градеки маченик генерал Баранов, управник апајетног одјељма министарства иностраних дјела и неколико других лица. Велика Кнез имао је на себи аенту црногорског ордена. На станицу изионо су и четири црногорске књижице, у пратњи једне разредне даме Савице Иштату. Кнежица пошље су на себи црно ошјело абор жалосности. Кад се Књажица Милена ушља на вратима од вазова, сва лица, која су се изионо на перону, подравају су је с високошћом. Висока гледа била је у црногорском народном одјељу. Велика Кнез под руком с Књажицом црногорском пришља је кроз ларске камаке и аурзо је с њом мјесто на једкој отвореној царској кочији. У пријек од ња сјидија Намједник пријестолу и г. Божа Петровић. Једнашестотити Књаз Данило може се изионо ти правом ланотом од дјетета. То је црножањети дјети с великим црним очима и правилим цртама лица. Народне црногорске одјеље стоји му прикладно као да је израсла на њему; наглази имањемо кану с црногорским грбом, украшеним брилантима. За кочијом, у пријекорним колима, волије су се књижице. За пријеме пребавија Књажица у Петрограду да му су одређени апартаменти у амањем двору. — Овај изионој дошљава други један лист тјед, што апази да су оних великог Кнеза Алексја, управника књијетког департамента г. Меланикоа, градеки маченик Баранов, који изионо на станицу да подрава Књажицу и г. Јовица, командит апајетног дворца генерал Савица, отиравајући дукот обертремонимајстора г. Данилова која је изионо из стоји при особи Књажице. Директор Варшавске жељезне пруге г. Литвињски у-праваје је амањом, на којем су се вазела путница возили. Свм великог Кнеза изионо су на себи црногорске аеме и г. Јовица и г. Меланикоа. Тек што је апаз стао, кнежица књижице подравају су своју матер у вагону, кнез су одмах пошље. За апази је одмах пошља и велика кнез Алексја, који је Књажица руку пошља и привоје је до екипала, из којем су се одвезали у амањ дворца, где су одређене кампре за Књажицу и њене сапутнице. Накоро иза тога, Њезиго Височанство изионо су министар иностраних дјела, граф Илхам-паша, и друга лица.

Петроград, 30. Маја. Свм су Њезиго Височанство Књажица Црногорског Милена и Намједник Црногорског пријестолу Књаз Данило обједовали у Галицијом Дворцу у Илхам-паше. О томе петроградски листови дошљедино ове подробиности: Књажица и њен сн Данило пошља су из Петрограда у Гачину у 5 ура 30 минута по по дне, на царском вазову. Високе госте притали су отиравајући дукот обертремонимајстора г. Давидова. На чет минута праје но што је етић апаз у Гачину, изионо су, ради суеријета високијих гостију, пошља у отвореној кочији на гачинску станицу Њахова Величанства Господар Император и Госпођа Императрица. Њезиго Величанство била је у генералској униформи, с црногорским лентом ордена Данила преко шћаме; Њезиго Величанство у жалосном одјељу. Кад је стигао апаз, први је подравао Књажицу Црногорску Господар Император. Њезиго Величанство Госпођа Императрица и Њезиго Височанство Госпођа Књажица по-

Парод. Малена је сама смрт, поше! но како би било да јој најприје осирејемо двије руке с којима је троје праведно и безаадено држе убала?

Пошљедино. Од двије сирти нико није синуо по од једне, а ако је мало ова нама једна, пошља где је апа пошља за учиније грјехове. Д-шдате Савици и изионо један цушкетом даљемо од цркве, на свм по камен у рудо, најмања нека је од око. На њу нека се најприје баца каменом отац, па муж, а онда сви ми укуну. Знадите и ово: кад који баца на њу кам, треба да рече „Бог ти грјехове опрости“. — Пошља се не пориече.

Изведоме Савици на одабрано мјесто. Свак по камен у руди и сирван на уда-рац. Прије по што је на осуђење дошла, у-плашила је смрт не толико, колико сав ест и етид пред народом. У њу се већ била крв смрала а душа окаменела. Можда би хтјела нешто пред смрт проговорити, али није била при себи. Погледа на небо и у-дахау. Кад јој се отац и муж приближише с каменом у руди, пролише је сузе. У колико би једна брзорока жена рекла „што би?“ остале под гомилом. — Свак се до-врати у своју адружну кућу а Турци с његову праву и ископану кућу.

Вук Врчевић.

(Право)

(10-20)